

РЕШЕНИЕ

№ 320

гр. София , 16.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на девети декември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Владимир Астарджиев

Членове: Виолета Магдалинчева
Петър Гунчев

Прокурор: Стоил Георгиев Тойчев (АП-София)

като разгледа докладваното от Владимир Астарджиев Въззивно частно наказателно дело № 20201000601225 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.44, ал.12 вр. ал.11 ЗЕЕЗА вр. чл.457, ал.7 НПК вр. чл.341, ал.1 НПК вр. Глава XXI НПК.

С определение от 30.09.2020г. по НЧД №1222/2020г., СГС, НО, 19 състав е приел за изпълнение присъда №53/05.02.2019г. на Съда на гр.Констанца, Република Румъния, НО по дело №6877/118/2017г., потвърдена с Решение №689/Р/03.07.2019г. на Апелативния съд-гр.Констанца, Република Румъния, НО, в сила от 03.07.2019г., с която българският гражданин Д. Ц. Д. (ЕГН *****) е бил осъден за четири случая на трафик на мигранти - престъпления по чл.263, ал.1 и ал.2, б.,а“ и б.,б“ от НК на Република Румъния и за четири случая на незаконно преминаване на държавната граница - престъпления по чл.262, ал.1 НК, като Градският съд е квалифицирал деянията като съответстващи на престъпления по чл.280, ал.2, т.4 и т.6 вр. ал.1 от НК на Република България и по чл.279, ал.1 от НК на Република България.

Съдът е определил за изпълнение в Република България наказание в размер на 6 години и 8 месеца лишаване от свобода с остатък от 5 години, 9 месеца и 29 дни.

Определен е първоначален строг режим за изтърпяване на приетото наказание и е приспаднато времето, през което българският гражданин Д. Ц. Д. е бил задържан в Република България в производствата по ЗЕЕЗА.

Срещу решението в законоустановения срок е постъпила жалба от осъдения Д. Ц. Д. чрез упълномощения защитник - адв.И. В., с която се иска прилагане на разпоредбите на чл.23 НК и на чл.24 НК и определяне на общо наказание между наказанията, наложени от румънския съд за отделните престъпления, за които е бил осъден българският гражданин в Република Румъния. В жалбата се оспорва направеното от румънските съдилища групиране на наказанията като несъответстващо на българското право.

В разпоредително заседание на 09.11.2020г. въззивният съд по реда на чл.327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага събирането на доказателства от въззивния съд. За по-голяма яснота е извършен нов превод на приложимите законови норми в Република Румъния.

В съдебното заседание на Апелативния съд упълномощеният защитник на предаденото лице Д. Ц. Д. - адв.И. В. поддържа своите доводи от жалбата, оспорва извършената в Република Румъния кумулация и иска групиране на наказанията съобразно българския закон.

Осъденият Д. Ц. Д. подкрепя доводите на своя защитник и в последната си дума иска намаляване на наложеното наказание „лишаване от свобода”.

Представителят на прокуратурата изразява становище за липса на основания за отмяна на решението на окръжния съд.

Софийски апелативен съд, след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание и в пределите на своята компетентност, намери следното:

Преди да вземе отношение по съществото на жалбата, настоящият съдебен състав е длъжен да направи терминологично уточнение.

Актът на първата инстанция е озаглавен „Определение“.

Съобразно изричната разпоредба на чл.44, ал.12 ЗЕЕЗА актът, с който окръжният съд (респ. СГС) се произнася в процедура по чл.44, ал.11 ЗЕЕЗА вр. чл.457 НПК следва да бъде „Решение“.

Съдебният акт на първоинстанционния съд съдържа всички реквизити на съдебно решение по чл.34 НПК вр. чл.32 НПК, постановен е в надлежна състезателна процедура с участието на всички посочени в ЗЕЕЗА и чл.457 НПК страни, съдържа диспозитив и мотиви, а волята на съда е ясна и определението е обявено на страните в открито съдебно заседание и съдържа необходимите елементи, изисквани по НПК и ЗЕЕЗА.

При наличието на тези обстоятелства настоящият съдебен състав намира, че макар и да е налице формално процесуално нарушение относно наименованието на обжалвания съдебен акт, това нарушение не се явява съществено до степен да ограничи правата на участниците в процеса или да води до неяснота на приетото от първостепенния съд.

При това положение определението на първата инстанция следва да бъде разглеждано като надлежно решение по смисъла на чл.44, ал.11 и ал.12 ЗЕЕЗА.

По същността си определението (решението) на СГС е правилно и законосъобразно.

В процедура по чл.44 ЗЕЕЗА по НЧД №600/2019г. по описа на СОС, НО, по изрично искане на осъдения Д. Ц. Д. и неговата защита, с Решение от 13.01.2020г., влязло в сила на 27.01.2020г., съдът е отказал предаването на Д. на румънските власти по Европейска заповед за арест (ЕЗА) №24/28.08.2019г., като е приел на основание чл.44, ал.8 ЗЕЕЗА вр. чл.41, ал.1, т.4 ЗЕЕЗА да бъде приведена в изпълнение на територията на Република България присъдата, по която е искано за предаване лицето Д. Ц. Д..

При това развитие на делото и в изпълнение на задълженията си по 44, ал.11 ЗЕЕЗА, Софийска градска прокуратура е внесла в съда предложение за прилагане на чл.457 НПК по присъдата на румънския съд, въз основа на което е образувано настоящето производство.

В това производство осъденият не може да повдига и поддържа възражения срещу постановената от чуждестранния съд присъда, вкл. относно определеното общо наказание, доколкото същността на производството изключва възможността присъдата на румънския съд да бъде преразгледана по същество, като съобразно чл.459 НПК присъдите могат да бъдат проверявани само от компетентните органи на държавата, в която са постановени, а съгласно т.1 от решението по дело №С-554/14г. на Съда на ЕС (делото „О“) и мотивите към нея (§36) националният съд на изпълняващата държава е длъжен да зачете изцяло съдебното решение, което му е изпратено и да изпълни наказанието, наложено по присъдата на издаващата държава (в случая по присъдата, постановена от съда в

гр.Констанца, Република Румъния).

Категорично в тази насока е и съображение 5 от Преамбюла на Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27.11.2008г. (в отношенията между Република Румъния и Република България то е заменило КТОЛ след 05.12.2011г., независимо от липсата на закон, транспониращ разпоредбите на това Рамково решение в Република България преди 01.01.2020г., като замяната касае и издадени преди 01.01.2020г. европейски заповеди за арест с искане за предаване на български гражданин за изтърпяване на наложено наказание лишаване от свобода по влязла в сила присъда на румънски съд).

Разпоредбите на Рамковото решение се прилагат при спазване на принципа за съответстващото тълкуване на българското право и при зачитане на основополагащия принцип на сътрудничество между съдебните власти на държавите-членки на ЕС - принципа на взаимно признаване на чуждестранните съдебни решения въз основа на особеното взаимно доверие в правните системи на другите държави - членки, който е „крайъгълен камък на правното сътрудничество в съюза по наказателно правни въпроси” - чл.82, §1 от ДФЕС вр. съображение 1 от Рамково решение 2008/909/ПВР. Такова е и изричното задължение на всеки български съд съобразно т.2 от Решението по делото „О.” (C-554/14).

Поради това е напълно неоснователно искането да не бъде прието за изпълнение определеното от румънските съдилища наказание за извършените от осъдения Д. осем престъпления, четири от които съответстват на престъпленията по чл.280, ал.2, т.4 и т.6 вр. ал.1 от НК на Република България, а другите четири - на престъпленията по чл.279, ал.1 от НК на Република България.

Относно правната квалификация на деянията по българският Наказателен кодекс липсва какъвто и да било спорен момент, доколкото присъдата на Съда в гр.Констанца и Решението на Апелативния съд в гр.Констанца са напълно ясни и съдържат пълно и подробно описание на фактите на извършената от осъдения Д. престъпна дейност.

Преводът на приложимите законови норми от румънското право, направен в изпълнение на определението на настоящия съдебен състав, също е достатъчно ясен и точен, за да се подкрепи приетата от първата инстанция квалификация на извършените от осъдения Д. Ц. Д. престъпления.

Наложеното наказание от румънския съд е в рамките на наказанията, предвидени и в българското законодателство и не следва да се прави редукция по чл.457, ал.4 НПК.

По силата на вече посоченото по-горе решение по дело №C-554/14г. на Съда на ЕС (делото „О.”) българският съд няма правомощия да променя или модифицира наказанието, наложено от румънските съдилища, респ. няма възможност да прилага материалноправните норми относно съвкупността, предвидени в българското законодателство и да променя размера на наложените наказания по никакъв начин.

В тази насока искането в жалбата за прилагане на чл.23 от българския Наказателен кодекс спрямо наказанията, определени от румънските съдилища за отделните деяния, извършени от осъденото лице, като се дерогира приложението на нормите на румънските закони, е неоснователно и незаконосъобразно, доколкото би могло да доведе до намаляване на наложените от съответните съдебни органи на друга държава-член на ЕС наказания.

По реда на чл.44, ал.11 ЗЕЕЗА наказанията, наложени от съд на държава-член на ЕС се приемат такива, каквито са и не могат да бъдат модифицирани от българския съд с прилагане на норми от българското законодателство, които могат да доведат до намаляване на наказанията, на които е бил осъден в чужбина съответния български гражданин или лице, постоянно пребиваващо в Република България. Това противоречи на посочения по-горе принцип на взаимно признаване и зачитане на постановените съдебни актове и би нарушило доверието в съдебните органи на Република България.

По тези съображения актът на първата инстанция следва да бъде потвърден по отношение на правната квалификация на извършените деяния и на тяхното наказване, доколкото съответства на българските законови норми и на нормите на правото на ЕС.

Определеният първоначален строг режим за изтърпяване на наложеното наказание „лишаване от свобода“ съответства на изискванията на чл.57, ал.1, т.2, б. „а“ ЗИНЗС, който се прилага по отношение изпълнението на приетите наказания по реда на чл.44, ал.12 ЗЕЕЗА вр. чл.457 НПК.

Съдът законосъобразно е зачел периодите от време, през които Д. Ц. Д. е бил задържан под стража в производството по преценка дали да бъде изпълнена издадената ЕЗА, както и в периода от време след постановяването на решението на СОС по НЧД №600/2019г. и до влизане в сила на решението по настоящето производство. В тази част определението (решението) на първата инстанция следва да бъде също потвърдено.

Водим от всичко изложено и на основание чл.44, ал.12 ЗЕЕЗА, Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, 6 състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение (определение) №260205/30.09.2020г., постановено по НЧД №1222/2020г. по описа на СГС, НО, 19 състав.

Решението не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____